

Az ügy és az „Iványi-ügy”

Sajtószemle

A hajléktalanok típusairól

Van a hajléktalanságnak egy típusa: az a kis csoport, akik életmódként *választják* a hajléktalanságot. Akik oly módon és oly mértékben keveredtek haragba a társadalommal – és/vagy önmagukkal –, hogy Keresztelő János módján sáskán és erdei mézen akarnának élni, nekik ennél több nem kell ebből a csúf világból... Ha csak ők fordulnának meg az állomásainkon... azt mondanám, hogy rendezzük be minél komfortosabban a hajléktalanszállóinkat, hiszen ezeket a vándorokat úgysem kényszeríthetjük rá, hogy visszataláljanak a társa-

dalomba... De hát ez a típus mindössze talán öt százalékát jelenti a mostani budapesti hajléktalanoknak...

...a 95 százaléknyi többség szívesen törne ki ebből a bugyorból – legalább álmaiban! –; hogy aztán valójában kitörhet-e és hogy ténylegesen ennek a tömegnek mekkora töredéke törhet ki, az már más lapra tartozik. Én sajnos nem vagyok ebben különösebben derűlátó. De miután soha nem tudhatom, ki lesz az, akit végül mégis ki lehet segíteni ebből az elvarázsolt körből, nekem minden egyes gondozottra úgy kell néznom, hogy *hátha éppen ő lesz az!* ... hogy tehetném meg, hogy ujjal rámutassak

egy emberre, bármelyikre, hogy „na, ez kész, ez befejezve”?! Élő emberekről szólva: nincsenek befejezett történetek.

Itt embereket kell megmenteni. Csalog Zsolt interjúja Iványi Gáborral. Kritika, 1995/VII.

Háritásról és átélésről

...ebben a munkában egy kicsit elrongyolódnak az ember idegei. És túl sok erőt szív el a napi munka és ez a vagdalkozás együtt, még akkor is, ha megtanulunk valamennyire háritani, megtanuljuk, hogy képtelenség minden egyes esetet teljes súlyával felvállalni, minden életben teljes mélységig részt venni – nagyon átfárad az ember. Mert nem tudja nem átélni, hogy mit jelent egy ájulásig kimerült csecsemővel menekülni már napok óta egy ámokfutó férj elől, nem tudja nem átérezni, hogy milyen az, amikor elküldik a menekülőt egyik helyről azéért, mert épp telt ház van, a másíkról, mert nincs Kőjál-papírja, a harmadíkról, mert semennyit nem tud fizetni – és itt áll péntek délután a kapuban, de akkor már nincs beutalás, úgyhogy meg kell várni a hétfőt, amikor talán majd valaki elgondolkodik az ügyén, de hát akkor már *egy hete* hányódik a városban... Mind ezt képtelenség nem átélni és nem magamra vonatkoztatni. És ilyenkor mindig letörik egy kis darab az ember életéből. És így aztán az *egyéb* konfliktusok megvitatásában, amikor *elméleti* kérdéseket kellene körüljárni, olyan problémákat, amelyeket elég sok oldalról lehet szemlélni, és amelyeket mindenki a maga oldaláról vél logikusan képviselhetőnek – no, hát ilyenkor nem tud kellő türelemmel vitatkozni az ember.

Itt embereket kell megmenteni. Csalog Zsolt interjúja Iványi Gáborral. Kritika, 1995/VII.

[Győri Péter, a Fővárosi Közgyűlés Szociális és Lakásügyi Bizottsága elnöke:] – A szociális szakma sajnos olyan szakma, ahol nemcsak segíteni kell tudni, hanem azt is el kell fogadni, hogy mindenkin nem lehet. Aki nem rendelkezik ezzel a belső konfliktust feldolgozó képességgel, az nagyon nehéz helyzetbe hozza saját magát és a szervezete is...

– *Elképzelhetetlen az, hogy ha a főváros az alapítványoknak kiosztott pénzt is az FSZKI-nak adná, akkor a pénzügyi gondjai egy csapásra megoldódnának? Úgy tudom,*

hogy a fővárosi büdzséből tisztán csak húszmilliót kapott az intézet, míg egy-egy alapítvány ötvenet.

– Az FSZKI idén 205 millió forintot kapott, ennek egy része valóban a minisztériumtól érkezett. De ez nem úgynevezett pántlikázott pénz, tehát nincs megkötve, hogy mire használhatja fel a főváros.

Szalai Anna: Segíteni kell, de mindenkin nem lehet. Népszabadság, 1996. július 2.

– *...Valójában itt arról van szó, hogy ezeknek az embereknek egyetlen kiút marad: pusztuljanak? Hagyni kell, hogy meg-tisztuljon a társadalom?*

– Ezt senki nem meri kimondani. Azt mondják, helyette, hogy nem kell mindenkit bevállalni. ...Azokat, akik ilyen döntéseket meghoznak, annyiszor kérleltem, hogy csak egy éjszakára jöjjenek el. Álljatok be, amikor beengedjük az embereket... Álljatok be abba a sorba, ahol verekedés, harc van azért, hogy valaki kint ne rekedjen. Álljatok be, amikor a századagos ingyenkonyhán el kell dönteni, hogy a százegyedik bejöhet-e. Gyertek el az orvosi rendelőbe szembesülni a férges lábú asszonnyal, a rühes-tetves emberekkel, virrasszatok a meghalt csecsemő mellett, üljetek le mellé, és várjátok meg, amíg kijön a hullaszállító. Hallgassátok meg a magából kivetkőzött szociális munkást, aki ezen a héten a harmadik hajléktalan ember halálát nézi végig... Jöjjenek be ide a döntéshozók!

Még mindig tart a botrány a hajlék körül. Andrassew Iván interjúja Iványi Gáborral. Színes Vasárnap, 1996. július 7.

Felelősségről és profilról

– *Sokan úgy vélik, hogy a hajléktalanok ellátásában elsősorban a társadalmi szervezetekre, az alapítványokra és a karitatív intézményekre kellene támaszkodni.*

– Én meg azt mondom, hogy kellene a társadalmi szervezetek, de a fővárosnak szüksége van egy olyan intézményre, amely minden feltétel feltevése nélkül ellátja a hajléktalanokat. A társadalmi szervezetek ugyanis nem kényszeríthetők minden feladat ellátására. A karitatív, egyházi és társadalmi szervezetek olyan szakmai programot készítenek és olyan elveket követnek, amelyet csak akarnak. Az egyébként nagyon tiszteletreméltó Údvhadserg például úgy véli, ahhoz, hogy valaki megfelelően lábra álljon, szükség van egy nagyon erős lelki programra, amelynek keretében köte-

lező együtt énekelni, imádkozni. Az legyen az ő gondjuk, hogy igazuk van-e, hogy az emberek vajon szívből énekelnek és imádkoznak-e, vagy csak azért, hogy bennmarad-hassanak. Mindenesetre aki nem imádkozik, nem énekel, azt kirakják. Ugyanezt egy fővárosi intézmény nem teheti meg...

A sor végén, sereghajtóként szükség van olyan szervezetre, amely nem imádkoztat, nem csinál kutatási alanyt a rászorultból, hanem feltétel nélkül megadja az életben maradás minimális lehetőségét, azt, hogy fedél legyen a feje fölött, tudjon tisztálkodni, kapjon segítséget ügyei intézéséhez. Szóval, hogy legyen kedve folytatni az életét. A többi szervezet azért olyan szigorú, mert sikert csak az remélhet, aki olyan embereket válogat ki, akik partnerek az együttműködésben. Nem akarom képmutatón azt mondani, hogy minket nem érdekel, hogy az emberek nálunk lábra tudnak-e állni, hisz mi is azt szeretnénk, ha kedvük támadna a „normális” emberi élethez – bár nem tudom pontosan, mi az, hogy normális emberi élet –, ugyanakkor azokról sem szeretnénk megfélemleni, akik nem kérnek az ellátásainkból, akik azt szeretnék, ha békén hagynák őket, és akikkel csak akkor találkozunk, amikor bajban vannak: télen, vagy amikor betegek, vagy amikor megtámadják őket, vagy amikor méltatlanul hurcolják őket az igazságszolgáltatás elé. Az utcán, barlangokban, romokban és más helyeken élő hajléktalanokkal mi csak olyan mértékben vagyunk szolidárisak, amennyire ők igénylik.

Ésszerű gazdálkodás – emberéletekkel?
Iványi Gáborral beszélget Vásárhelyi Mária. *Élet és Irodalom*, 1996. augusztus 9.

Orvosi ellátásról és „utcaképességről”

[Dr. Samu István pszichiáter, az FSZKI főorvosa:] A kórházak megelégszenek azzal, hogy kigyógyítják őket, mondjuk, a tüdőgyulladásból. Bravúros szívűtétet hajtanak végre valamelyik hajléktalanon, de mihelyt lehet, elbocsátják a beteget. Hiszen a gazdasági érdek és kényszer is erre szorítja rá a kórházakat. Az orvosok kénytelenek alkalmazkodni a gazdasági előírásokhoz. Amikor egy hajléktalan zárójelentésében azt olvasom, hogy „otthonába bocsátjuk”, akkor kezdődnek az igazi nehézségek. Hiszen a szerencsétlennek nincs otthona!

Pogonyi Lajos: *A mókuserék és a fapados szolidaritás. Népszabadság*, 1995. július 21.

[Dr. Samu István:] ...Napi háromszori kamillás ülőfürdőt javasolni egy hajléktalannak? Vajon mire gondolt a kolléga, hol állítja fel a kádat a beteg, az Oktogonon, netán a Vigadó előtt? Mit kezdjen egy fekvőgipszszel az, akinek nincs hol feküdni? S miért nem lehet megvárni legalább egy Koch-tenyésztést, mielőtt gyógyulnának nyilvánítva elküldik a tébécézt?...
Budapest utcáin 15–20 ezer hajléktalan él. Egy nagyobb kerület lakosságának tíz százaléka, az átlagosnál tízszer-hússzor nagyobb megbetegedési aránnyal. Számuk a vidékről érkezők és a városi elszegényedés miatt egyre nő, általános egészségügyi állapotuk pedig rohamosan romlik...

Utcaképes az, aki alkalmi munkából, kukázásból, lejmolásból vagy bármi más módon képes fenntartani magát. Aki nem szorul rendszeres gyógykezelésre, aki nem fertőző, aki legalább járn tud...

Szalai Anna: *Kamillás ülőfürdő és fekvőgipsz az utcán! Népszabadság*, 1996. május 17.

A hajléktalanok között ijesztően gyakori a tébécé. Az e körben időnként végzett tüdőszűrés (ebben a Soros-alapítvány és a Máltai Szeretetszolgálat példamutatón együttműködik) 10-szer, 20-szor gyakrabban talál tüdőbeteget, mint az átlagnépességben.

Amíg fertőz, addig a tébécés beteget – akár hajléktalan, akár nem – kórházban kezelik. A modern gyógyszereknek köszönhetően a fertőzőképesség általában 6–8 hét alatt megszűnik. Mivel a beteg ilyenkor már nem jelent veszélyt a környezetére, ettől kezdve semmi sem indokolja a drága és a beteg számára (ekkor már indokolatlan) korlátozást jelentő kórházi kezelést. A végleges gyógyulás és a visszaesés megelőzése érdekében a betegnek azonban még több hónapig gyógyszert kell szednie. A hajléktalan tébécés folyamatos kezelése a kórháztól történő távozása után csak úgy biztosítható, ha van olyan intézmény, amelyik tartós kapcsolatot tud tartani a beteggel, például szállás és étkezés biztosításával. Itt a páciens (vagy ha úgy tetszik, lakó, gondozott) naponta ellenőrzött módon kapja meg, veszi be a gyógyszert. Ha ez nem történik meg, a betegség kiújul. A gyógyulás kilátásai ekkor már sokkal rosszabbak, a betegek többsége tartósan fertőző marad, és az általa terjesztett betegség sem reagál a gyógyszerekre.

Ebből a hosszúra nyúlt fejtegetésből az következik, hogy nemcsak emberbaráti szempontok, hanem a társadalom elemi önérdeke miatt is fenn kell tartani (sőt valószínűleg szélesíteni kell) a hajléktalan tébécés kórházon kívüli intézményi kezelésének lehetőségét, és erre a

feltételeket biztosítani kell. (Tudomásom szerint több hónapos vita volt arról, hogy a hajléktalan tébécés betegek gyógyszerköltéseiket ki állja – a szokások egymásra mutogatással.) Dr. Vadász Imre, Országos Korányi TBC és Pulmonológiai Intézet): Tisztelt Szerkesztőség! 168 Óra, 1996. szeptember 17.

A vizsgálat okairól és a „nevelő célzatról”

...Egy változó, alakuló hálózatban az is nagyon fontos, hogy ne félelemteli légkör uralja a munkahelyet és környezetét. Tapasztalataim szerint különösen nehéz ezt ott elérni, ahol a „főnökök” külső kapcsolatai homályosan távoli régiókba nyúlnak, a vezető belső kapcsolatait pedig nehezen áttekinthető közvetlen családi szálak és egyéb szervezeti összefonódások teszik bonyolultabbakká.

De miért indult tavasszal revizori vizsgálat az FSZKI-ban? Büntetésből? Nem, hanem azért, mert nem tudtuk, pontosan mitől is adódott el az intézmény. Kiderült, fél éve nem fizették a víz- és csatornadíjat, s nem tudtuk, mekkora összeggel került zavarba. Fél év alatt 38 millió forint hatvan napon túli tartozást halmozott fel...

...az igazgató több alkalommal több millió forintot fizetett ki vállalkozóknak készpénzben, s nem a szabályoknak megfelelő banki átutalással. Úgy vállalt anyagi kötelezettségeket, hogy azt senki sem ellenjegyezte, és sok volt a probléma a beruházásoknál is. Az építési engedélyek hiányáért a hatóságok is felelősek, de azzal mit kezdünk, ha van egy 25 millió forintos beruházás, amelyre kiviteli, gépészeti tervek nincsenek, a szellőzés megoldatlan, a falak penészednek. Vagy hogyan értékeljük azt a másik 25 millió forintos beruházást, ahol ellopták az építési naplókat, a szakértők szerint a padló és a plafon férgesedhet, a padló takaríthatatlan, a helyiség alig fűthető, a szerelések szakszerűtlenek. Az ehhez hasonló beruházásokra a hajléktalanok ellátására nehezen kiharcolt pénzeket fordították.

Iványi Gábor lelkész, nem építész, nem gazdasági vezető, de egy intézmény felelős vezetője. A megrovás az intézményvezetőnek szól, mégpedig körülhatárolható problémákra. Iványi Gábor nem akarta, nem akarja senki „bántani”. Az a szokatlan főpolgármesteri kitétel, hogy „nevelő célzatú” döntés születésük, annak szól, hogy Iványi Gábornak módjában áll megfelelő szakembereket alkalmaznia, akik remélhetőleg felhívják a fi-

gyelmét azokra a gondokra, amelyekhez ők értenek...

Győri Péter: Tények az Iványi Gábor-„ügyben”. Magyar Hírlap, 1996. szeptember 3.

... [Demszky Gábor] munkatársainak nyomására vagy hatására nemcsak beleegyezett ebbe a fegyelmi kutyakomédiába, hanem egy üzenetet is elmondott a fegyelmi tárgyalás kezdetén. Ebben vétkesnek mondta Iványit, de érdemeire való tekintettel enyhe, nevelő célzatú büntetést kért a számára. Először is, a hivatalfőnököknek nincs joga arra, hogy valakit elmarasztaljon a fegyelmi ítélet kimondása előtt, másodszor is, egyikünk sincs abban a helyzetben, hogy nevelhesse Iványit. Demszky azt bizonygatta, és én el is hiszem neki, hogy sosem mondta ezt a hülyeséget, és különben is rendbe hozza Iványi ügyét. Ez nagyon jó hír – de miért nem cáfolta meg nyilvánosan is azokat, akik nevelő célzattal neveltségessé tették...

Néma cinkosok? Eörsi Istvánnal beszélget Rádai Eszter. 168 Óra, 1996. szeptember 10.

...az FSZKI gazdálkodásában több tízmilliós hiány keletkezett. Hatvan napon túli kifizetetlen számlák esetén a revizori vizsgálatot kötelezően meg kell indítani...

A „nevelő célzatról” szóló megfogalmazás nagyon szerencsétlen volt, de az egyik kollégámtól származott, és a számba adták...

„Nincsenek illúzióim” – Demszky Gábor budapesti főpolgármester. Magyar Narancs, 1996. szeptember 26.

A botrány hasznáról

Iványi Gábor: ...Talán erre a botrányra némiképp szükség volt ahhoz, hogy a döntéshozók jobban ráésszámoljanak, hogy milyen nagy baj van... Hívó ember vagyok, eredetileg lelkész, és tudom, hogy az Örökévaló néha olyat is kíván, például Ésaiaástól, hogy vágja el a ruháját, hadd lássák a fenekét. Nekem még nem kellett letolnom a nadrágomat, hogy észbe kapjanak azok, akik ezekben a kérdésekben döntenek. Nagyon nem szeretném megtenni, nem volna épületes látvány, de lassan elfogynak az eszközeim.

Rádás. Kossuth Rádió, 1996. június 28.

Azzal vigasztalom magam: lehet, hogy ez a botrány fogja a hajléktalanok ügyét elvinni addig, hogy végre komolyan foglalkozzanak vele...

Ésszerű gazdálkodás – emberéletekkel? Iványi Gáborral beszélget Vásárhelyi Mária. Élet és Irodalom, 1996. augusztus 9.

A szakmai-személyes konfliktus gyökereiről

„Gratulálok! Nagyon régen éreztem oly mértékben felháborodást magamban, mint most. Elvakult és eldurvult, súlyosan jellemtelen lépéseid miatt szégyelljem magadat magad előtt, mert mindenkinek el kell számolnia önmagával, ha a másokkal való leszámolás nemtelen eszközeihez nyúl.” E levelet még 1993. szeptember 15-én Győri Péter, a Fővárosi Közgyűlés szociálpolitikai és lakásügyi bizottságának elnöke írta Bognár Szabolcsnak, a Főpolgármesteri Hivatal szociálpolitikai ügyosztálya akkori vezetőjének. E kemény mondatokat az váltotta ki, hogy a Fővárosi Szociális Központ és Intézményei (FSZKI) megbízott igazgatója felmondott Mezei Györgynek, az Újpesti Családsegítő Központ korábbi vezetőjének. Győri Péter azt feltételezte, hogy Mezei György egy olyan „leszámolás” áldozata, melyben Bognár Szabolcsnak is szerepe volt. A levélből azonban az is kiténik, hogy valamilyen formában maga Győri is érintett az ügyben. Ezért az sem lehet közömbös: a szociálpolitikai bizottság elnökét vajon miért dülta fel ily mértékben az eset.

Bognár Szabolcs szerint azért, mert Győri Péter eredetileg Mezei Györgyöt kívánta az FSZKI igazgatói székébe ültetni. Ezt Mezei sem cáfolja. Kinevezése azonban nem volt lehetséges, mivel akkor még érvényben volt a korábbi munkahelyén kapott fegyelmi büntetése. Ezt a problémát úgy hidalták át, hogy korábbi beosztottjai közül formálisan kineveztek egy megbízott igazgatót, ám az intézmény tényleges vezetője Mezei György lett. A „stróman-igazgató” azonban nem bírta sokáig, hamarosan távozott. A főváros pedig pályázatot írt ki az igazgatói állás betöltésére, melyre ketten jelentkeztek: Mezei György élettársa és Iványi Gábor metodista lelkész, akkor még SZDSZ-es képviselő. A harmadik pályázó visszalépett.

Mezeinek – úgy tűnik – a legrosszabb pillanatban kellett az FSZKI-ból távoznia. Maradása esetén ugyanis nem elképzelhetően, hogy Iványi Gábor helyett mást választanak igazgatónak. „Az FSZKI-pályázatokat már beadják, mikor meg tudom, Mezei fölhív, hogy kirígták...” (részlet Győri Péter már idézett leveléből). Időközben ugyanis az FSZKI alkalmazottai kijelentették, hogy Mezeivel nem hajlandók együtt dolgozni. Győri Péter ezt puccsnak tekintette, s értelmi szerzőjének Bognár Szabolcsot tartotta. Mindez a „te tevőleges együttműködéssel, a legocsmányabb szervezéssel” zajlott – írta. Nem hagyott kétséget afelől sem, hogy Bognár ezzel keresztülhúzza számításait: „Ami t ma felraktam, másnap te lerombolod.”

A stróman strómanja

Leveléből kiderül az is, hogy Győrinek miért lehetett annyira fontos Mezei személye. Ezt írta Bognárnak: „teljes bizalommal és maximális támogatással lehetővé tettem, hogy feléltis egy igazi, jó fővárosi szocpol-ügyosztályt, létrehozassad régi álmod, egy krízisközpontot... viszonzásként, s együttműködéséért a számomra igen fontos, az általam és mások által kigondolt FSZKI-t pedig megpróbálok minden eszközzel egy díctelen, színvonalatlan, elképzeléseimről maximálisan eltérő útra erőszakolni”. Mezei volt tehát a garancia arra, hogy nem lesz „eltérő út”. Megbuktatása viszont azzal fenyegetett, hogy az FSZKI eltér a Győri által elképzelt iránytól. Levele tanúsága szerint valósággal sokkolta a gondolat, hogy az FSZKI kicsúszhat a közvetlen befolyá-

sa alól. Nincs tehát könnyű helyzetben az intézmény mindenkori igazgatója, ha a Győriétől eltérő szakmai elképzelései vannak. Vagy esetleg nem vállalja a stróman strómanjának szerepét. Kérdés persze, hogy milyennek képzelte Győri Péter az FSZKI-t akkor, amikor az a „helyes” úton jár. Amikor virágzik.

A szociálpolitikai bizottság elnöke az MTA Szociológiai Kutató Intézetének tudományos munkatársa (is). Talán ebből következik, hogy az FSZKI-nak eredetileg „a Pedagógiai Intézethez hasonló funkciót” szánt, amely a telephelyein zajló hajléktalanellátás tudományos kutatásával foglalkozik.

„Az eredeti koncepciót ma már csak az intézmény neve tükrözi – magyarázza Győri. – Szociális központ, majd hozzátevve: és intézményei. Az FSZKI nem is hasonlít erre, noha eredetileg azért hoztuk létre, hogy a hajléktalanügy tudományos háttérintézménye legyen. Szociálpolitikai műhelye.”

Hány a zokni?

Bognár Szabolcs és a szakma jelentős része nem értett egyet ezzel a koncepcióval. Ők fontosabbnak tartották, hogy elegendő férőhelyet alakítsanak ki az utcán hányódó embereknek, és átfogó ellátó rendszert hozzanak létre a hajléktalanok számára.

„Győrinek a hajléktalanok főleg a kutatás tárgyai – állítja Bognár. – Szerintem viszont: emberek. Nem az a cél, hogy a hajléktalanok szociológiai rétegződését vizsgáljuk: hányan van zokni, hányan nincs. Inkább ágyra és ételre van szükségük.”

A szociálpolitikusoknak viszont kutatási támogatásra, tiszteletdíjakra, megrendelésekre, ha jó szakembereket akarnak képezni. A vita igazi célja tehát az, hogy mire költsek a hajléktalanokra szánt kevés pénzt: kizárólag hajléktalanellátásra, vagy a hajléktalanügy kutatására (is). Győri Péter azzal érvel, hogy „úgysem lehet minden hajléktalanon segíteni”. „Az lehet – mondja erre Bognár Szabolcs –, de ami van, azt rájuk kell költeni, nem szobatudósokra.”

A kérdés persze hatalmi szóval is eldönthető. Mezei eltávolítása után Győri Péter ekképpen utasította Bognár Szabolcsot: „Amint megszületik az igazgató, de ha véletlenül nem, akkor is (...) az FSZKI-ról, arról egyszerűen leszállj. (...) Együttműködés abban, hogy (...) az FSZKI az intézmények jó működésén túl stabil és értelmes lehetőséget kap szociálpolitikai módszertani-továbbfejlesztő-elemző tevékenységre.” Végül: „Azt majd a tettek döntenek el, hogy mindez ellenében kell-e megpróbálni, avagy csupán nélkülödni...” Nos, Bognár Szabolcs nem sokkal később otthagya a polgármesteri hivatalt, és az FSZKI munkatársa lett. Jelenleg Iványi Gábor helyettese.

Bartus László: Hatalmi harc a Városházán; A szamariánus fegyelmije. 168 Óra, 1996. szeptember 10.

A valóságnak nem megfelelő tényállításkör

Lapjuk 1996. szeptember 10-i számában Bartus László tollából megjelent „A szamariánus fegyelmije” című írás. A cikk elejétől a végéig több mint kettő tucat a valóságnak nem megfelelő, alá nem támasztható tényállítást, feltételezést tartalmaz. Addig is, amíg ezek hosszadalmas elősorolása nem kap nyilvánosságot a lap hasábjain, megnyugtató-

nám a Tisztelt Olvasót, hogy valóban közgazdász-szociológus, kandidátus, kutató, oktató is, önkormányzati bizottsági elnök is, város- és szociálpolitikus is, sőt szociális alapítványok kuratóriumi elnöke is, plusz három gyerek apja stb. vagyok egy személyben. Mindezt vállalom, sőt **nyilvánosan vállalom bármely döntésemet, lépésemet, utólag még citált magánleveleim teljes terjedelmében történő közlését is, ha valakik erre kíváncsiak.** Ami valótlan, azt viszont saj-

nos nem tudom vállalni. Külön örülnék, ha **végre a hajléktalanokról is megkérdeznének, az ő valóságos helyzetükről, arról, hogy ki, mit, hogyan segít, segíthet nekik, s mi igaz mindabból, amitől immár hónapok óta zeng a sajtó körülöttünk.***

Győri Péter: Rövid reflexió – részletes helyreigazítás helyett. 168 Óra, 1996. szeptember 24.

*Kiemelés tőlünk – A szerk.

Összeállította MRJ